

vise Understøttelser. Der er ikke i Henseende til Forslagets Indhold hverken fra Flertallet eller fra andre Sider ytre Tvivl, virkelig Tvivl; alle ere enige om det fornuftige, det humane i at gaa til en saadan Foranstaltning som den, her foreslaas, der er alene rejst en formel Tvivl. — Nu siger Flertallet: Ja, men den Ordning, som her vedtages ved Finansloven paa det Punkt, kan kun gælde for et Aar. Meget vel! Jeg slutter mig ogsaa til denne Betragtning, den gælder kun for det ene Aar, ikke selvfølgelig i Henseende til Virkningen for vedkommende, der faa Pension, som det ærede 4de Medlem for 9ende Kreds (Harald Jensen) synes at mene. De, der i Aar faa en Pension tillagt i Henhold til denne Bestemmelse, naar den bliver til Lov, beholde selvfølgelig deres Pension, men for fremtidige Enker i lignende Tilfælde vil Forholdet blive det, at gentages denne Anmærkning, denne Bestemmelse ikke, saa ville de ikke have nogen Adgang til at faa Pension. Saaledes vil Forslaget rimeligvis blive staaende, indtil man en Gang kommer til en Revision af den Lov, hvori de vedkommende Bestemmelser høre hjemme, da kan man jo rimeligvis tage Forslaget op der, og saa vil Bestemmelsen gaa ud af Finansloven. Jeg ser ikke, at der i Virkeligheden kan indvendes noget imod denne Anmærkning uden af formelle Grunde, og disse formelle Grunde, hvis Berettigelse jeg erkender, maa dog kunne hævdes paa den Maade, at man siger: Det er Regelen, men Undtagelser kunne finde Sted.

Spørgsmaalet om Rødby Havn har ligeledes vakt nogen Opmærksomhed her og nogen Misfornøjelse med Hensyn til Forslaget om Ekspropriation af et Jordareal. Hvad Realiteten angaar, er man ogsaa her i Virkeligheden enig; man er i Realiteten enig om det formaalstjenlige i ved saadanne større Arbejder at sikre sig et tilstrækkeligt Areal. Det viste sig allerede, da vi for nogle Aar siden vedtog Lovene om en Fiskerihavn paa Anholt. Da forhandlede vi det; jeg havde den Gang den Ære at sidde i Folketingets Finansudvalg som Formand, og alle Partier og den daværende Minister vare enige om, at det vilde være nyttigt, ja, formaalstjenligt, samfundstjenligt; det var noget, Almenvellet formentlig maatte kræve, at Staten samtidig sikrede sig et nødvendigt Areal foruden netop det, som lige medgik til selve Havnen, idet Staten da skulde benytte dette Areal deroppe til enten selv at opføre eller ogsaa tillade andre at opføre forskel-

lige Etablissementer, Ishuse, Pakhuse og lignende, og ikke lade Arealet blive Genstand for privat Spekulation, saaledes at Forholdene kunde blive ødelagte ved, at private grebe ind paa en mere eller mindre uheldig Maade, ligesom det ogsaa vilde være heldigt, at Staten der kunde anvise Fiskerne deres Tørringspladser for Garn osv. osv. Ved Anholt Havn enedes man om — og der var Forholdet let, Ejendomsforholdene deroppe gjorde det let — at gennemføre dette uden nogen Ekspropriationsbestemmelse. Arealet er indkøbt, og det har ogsaa vist sig heldigt, at Staten har haft og fremdeles har Arealet i Haand, saaledes at Staten raader for, hvor Etablissementerne af forskellig Art skulle ligge, kort sagt, har alle de fornødne Arrangementer i sin Haand. Det er nemlig ikke Meningen ved saadanne Foranstaltninger, at Staten selv skal optræde som Byggespekulant; nej, det er netop Meningen at undgaa alle disse Spekulationer, som kunne medføre Vanskeligheder i forskellig Retning. — Jeg skal ikke komme dybt ind paa dette Spørgsmaal. Her er kun medtaget en Bestemmelse om Ret og Adgang til Ekspropriation; jeg tror, det er en fornøden Forsigtighed, at man har taget den, da man ikke paa Forhaand kunde være saa sikker her, som man kunde være paa Anholt. Og efter hvad der har foreligget, dels for min Kollega og dels for det andet Ting og ogsaa foreligger her, har man ikke tænkt, at det kunde rejse nogen Strid imellem Tingene, at man tog denne Ekspropriationsbestemmelse. Men jeg indrømmer, at vi her ere inde paa et Omraade, der for os, som ere mere vante til den ældre Maade at opfatte Statsforanstaltninger og private Foranstaltninger paa, er noget nyt: at Staten skal tage Jord i sin Haand for at forhindre Spekulation. Jeg tror imidlertid, at denne Vej mere og mere vinder Anerkendelse, og at man ved fremtidige større Statsarbejder altid vil holde sig til, at Staten skal træffe saadanne Foranstaltninger, at man fra alle Sider vil enes om, at det er noget, Almenvellet kræver, og som derfor meget vel kan bringes i Overensstemmelse med Grundlovens Regler. Nu er man jo her enedes om, at saaledes som Sagen her foreligger, kan man gaa ind derpaa, og naar man er enig om det, finder jeg ikke nogen Grund til at optage en Debat eller Strid om selve Sagen.

Hvad de to sidste Sager angaar, Bevillingen til „Hvide Sande“ og til Søby